

πέτε μου, παρακαλῶ, μὴ ἦναι ἡ λόγχη τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου αὐτὴ τὴν ὁποίαν φυλάσσετε σεῖς ;

— Ὑπῆρξεν ἄνθρωπος ἐν Ἰταλίᾳ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν νεότητά του, τὴν μετεχειρίζετο, ὡς ὁ ποιμὴν μεταχειρίζεται τὸν καλαύροπα. Μὲ αὐτὴν ἐθρίαμβευσεν εἰς πολλοὺς ἀγῶνας καὶ κατέρριψε πολλοὺς ἱπποτάς ἐν ταῖς μάχαις. Αὕτη δὲ μόνη μοῦ ἔμεινεν ἐκ τῆς κληρονομίας τῶν πατέρων μου. . . Εἶναι ἡ λόγχη τοῦ πατρός μου. . . Καὶ ἐγὼ ποτὲ ἐπαλλοῦν αὐτήν. . . Καὶ ἐγὼ ποτὲ ἐπαλλοῦν αὐτήν. . . ἀλλὰ τώρα ἤρχισε νὰ καθίσταται βαρεῖα διὰ τὰ ἐξησθενημένα μέλη μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς βοηθήσῃ ! . . ἐξησθενημένα ! . . Νομίζω ὅτι δὲν ἐπεράσετε ἀκόμη τὰ σαράντα.

— Μήπως οἱ χρόνοι μόνον ἐξασθενίζουν τὸν ἄνθρωπον ;

— Εἶναι ἀληθές . . ἀλλὰ, παρακαλῶ, διατί εἶναι σκεπασμένη μὲ τὸ λευκὸν ἐκεῖνο πανίον ;

— Διὰ νὰ διατηρηθῇ ἐρυθρὸν τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον τώρα τόσα χρόνια μένει ἐκεῖ πηκτόν :

Τότε ἠκούσθη θρηνῶδης ὁ μεμακρυσμένος ἤχος κώδωνος, προσκαλοῦντος τοὺς Χριστιανοὺς ἵνα προσευχηθῶσιν, ὡς αὐτοῖς ἔθος, ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. Ὁ Γίνος ἤκουσεν ἐν θλίψει τὸν ἤχον ἐκεῖνον, ὡς τὴν ἀγγελίαν συντελεσθείσης συμφορᾶς, εἶτα εἶπε πρὸς τὸν Ρογήρον :

— Ἀνδρεῖς ἱππότα, σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἂν σὰς ἀφίνω μόνον δι' ὀλίγας στιγμὰς, διότι πρέπει νὰ κάμω τὴν προσευχήν μου.

— Τί ! καὶ ἔχετε διατί νὰ προσευχηθῇτε καὶ νὰ εὐχαριστήσετε τὸν Θεόν ;

— Ἐγὼ δὲν ζητῶ τίποτε δι' ἐμέ. Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν μοῦ συμβῇ, εἴτε εὐχάριστον, εἴτε δυσάρεστον, κλίνω τὴν κεφαλὴν ἐν ὑπομονῇ, ἀλλὰ δέομαι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῶν νεκρῶν μου.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι δύναται νὰ τοὺς ὠφελῇ ἡ δέησις τῶν ζώντων ;

— Τὸ πιστεύω. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τοὺς ὠφελῇ, χρησιμεύει διὰ νὰ ἐνθυμούμαι. Πατέρα, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν διὰ προδοσίας, πρέπει νὰ τὸν ἐνθυμῇται τις τοῦλάχιστον μίαν φορὰν καθ' ἑκάστην.

— Λέγετε τὴν ἀλήθειαν. Θὰ προσευχηθῶ καὶ ἐγὼ μαζὶ σας, ἀγκαλὰ καὶ διὰ νὰ ἐνθυμούμαι τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου, δὲν νομίζω ἀναγκαίαν τὴν προσευχήν μου.

— Καὶ σεῖς ἀκόμη κλαίετε αὐτὸν νεκρόν ;

— Καὶ φονευθέντα διὰ τῶν μεγαλειτέρων βασάνων, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἐφεύρῃ τὸ καταχθόνιον πνεῦμα.

— Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι . . εἶπεν ὁ Γίνος, γονυπετήσας ἐνώπιον ἱερᾶς εἰκόνης, καὶ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ προσηυχῆθη θερμῶς ἐπὶ πολὺ, ἔχων τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ τῶν χειρῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Ἡ σκέψις αὕτη εἶναι φιλοσοφικὴ τάτη. ἀπεκρίνατο ἡ Στέβαρτ, καὶ τὸ κατ' ἐμέ, οὐδέποτε θὰ νηύχομην νὰ βελτιωθῇ ἡ θέσις μου, τὸσον ἡ παρούσα εἶναι εὐχάριστος. Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συναντήσητε ἡμέραν τινὰ τὸν ἄνδρα, ὃν μέλλετε νὰ ἀγαπήσητε. Καὶ τότε, προσφιλὴς μοι Σάρρα, προσέχετε καλῶς, διότι δὲν θὰ ἀγαπήσητε ὀλίγον.

— Θὰ ἴδωμεν !

Καὶ καθεζομένη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἡ ἀμέριμος Σάρρα ἤρχετο μέλπουσα τοὺς ρεμβώδεις λόγους τῆς τρυφερᾶς Μαργαρίτας, μεταβάλλουσα αὐτοὺς κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ἦθελον πολὺ νὰ μάθω ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ νέος ; ἄρα μέγας τις δεσπότης καὶ πῶς εἶναι τὸ ὄνομά του ;

Εἶτα αἰφνης ἐγειρομένη :

— Ἀγῶμεν ν' ἀναπνεύσωμεν καθαρὸν ἀέρα, Στέβαρτ ! μοι προξενεῖτε κεφαλαγίαν δι' ὅλων αὐτῶν τῶν ὄνειροπολημάτων σας, εἰσθε πολὺ αἰσθηματικὴ, ἀγαπητή μοι, εἰμαι βεβαία ὅτι ἄλλοτε πρέπει νὰ ἐνεπνεύσατε πάθῃ !

Ἡ κυρία Στέβαρτ ἤρρυθρία αἰδημόνως, γενομένης τῆς συνήθους ἐρυθρᾶς μορφῆς τῆς καταπορφυροῦ.

Πρὸ τεσσάρων ἡδὴ ἐτῶν αἱ δύο γυναῖκες ἦγον τὸν νομαδικὸν τοῦτον τόσφ τῇ Σάρρᾳ ἀρεστὸν βίον, ὅτε μὲν ἐν βαγονίῳ, ὅτε δὲ ἐν πλοίῳ ἢ ἐν ὀχήματι, μεταβαίνοντες ἐκ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν, ἀπὸ ξενοδοχείων εἰς ἐπαύλεις, σύρουσαι μετ' ἐαυτῶν μαρσύπια, σάκκους, μανδύας, τηλεσκοπία, οὐδέποτε ἔχουσαι ὠρισμένην καὶ μόνιμον κατοικίαν.

Τελευταῖος σταθμὸς ἦτο ἡ Νεάπολις. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἡ Σάρρα ἠσθάνθη τὸν ἐκ τῶν περιοδεϊῶν τούτων κάματον.

Ἐῦρεν εἰς Σορρέντον μέγαρόν τι κεκρυμμένον ἐν τῇ χλῳῇ, ὅπερ τῇ ἐξήγειρεν ἰδέας διαρκοῦς διαμονῆς. Ἐπὶ τοῦ ἐκ ροδόχροος μαρμαρίου δρυφράκτου περιβαλλομένου δώματος, ἀκούσασα, ἐσπέραν τινα τοῦ Φεβρουαρίου, τῶν πτηνῶν ἀδόντων ἐπὶ τῶν ἡνθισμένων δένδρων, ἡ Σάρρα κατελήφθη ἀκουσίως ὑπὲρ ἀσυνήθους χαυνώσεως. Ἐμεινεν ἐπὶ ὅλας ὥρας, σύννους ἀπέναντι τοῦ κόλπου. θεωμένη ἀτενῶς, τὰ ἐρυθρὰ καὶ λευκὰ ἱστία τῶν balancelles¹ καὶ τῶν speronares² διερχομένων ἐπὶ τῆς βαθυκυανοῦ θαλάσσης, ταχέως καὶ ἐλαφρῶς ὡς πτέρυγες πτηνῶν. Μακρόθεν, τὰ κύματα ἐλεύχαινον λούοντα τὸν βράχον τοῦ Capri καὶ ἐν τῷ διαφανέ-

1. Πλοίαρια τῆς Νεαπόλεως ; μόνον ἐν μέγα ἱστίον ἔχοντα Σ. Μ.

2. Μελιτταῖαι ὀλκάδες. Σ. Μ.

στάτῳ οὐρανῷ, τὸ βλέμμα ἔχανετο, ρεμβόν, ἀόριστον. Ἡ νεανὶς ἐξηπλωμένη ἐν τινὶ ἀνακλίντρῳ ἔμενεν ἐπὶ ὅλας ἡμέρας ἄφωνος καὶ ρεμβώδης. Ἡ Στέβαρτ, ἐκπληκτος, βλέπουσα τὴν σιγὴν ταύτην ἀνεγίνωσκε τὴν Ἀποθήκην τῶν Γνώσεων, τὸ προσφιλὲς αὐτῇ βιβλίον μὴ προφέρουσα λέξιν. Ἐσπέραν τινὰ ἡ Σάρρα εἶπε τοὺς ἐπομένους λόγους ἡμιφώνως :

— Ὁ βίος εἶναι εὐχάριστος ἐνταῦθα ἂς ἀγοράσωμεν τὴν ἰδιοκτησίαν ταύτην καὶ ἂς ἐγκαταστήσωμεν.

Ἡ Στέβαρτ, ἥτις δὲν ἐξεπλήττετο εὐχερῶς, ἀπώλεσεν ἅπαν τὸ φλέγμα τῆς ἡγέρθη μετὰ ζωηρότητος καὶ προσήλθε τῇ νεανίδι, ἵνα ἴδῃ ἂν ἦτο ἔξυπνος. Ἡ Σάρρα εἶχε μὲν τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς τῆς ἀνεωγμένους, ἀλλ' ἦτο ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ πνεῦμά της καθυῦδεν. Ἡ γραῖα ἐξήταξεν ἐαυτὴν μετ' ἀγωνίας ἵνα μάθῃ τί τὸ δυνάμενον νὰ μεταβάλῃ τὸσον ἀποτόμως τὰς ιδέας τῆς λαίδου. Ὁ δοννορ. Ἐπειδὴ ἀπέλαυνεν ἐξαιρέτου ὑγείας διελογίσθη ὅτι ἴσως ὠραῖός τις εὐγενὴς νεαπολιτανὸς ἔθιξε τὴν καρδίαν της. Ἐρρίψεν ἐταστικὸν βλέμμα ἐπ' αὐτῆς, δι' οὗ ὅμως οὐδόλως διεφώτισθη. Ἡ τῆς Σάρρας κατὰστασις ἔδεινουντο ὁσημέραι. Καταλιποῦσα τὴν εὐφρόσυνον μουσικὴν τῶν opérettes, ἣν ἔμελεπε μετὰ τόσης τέχνης καὶ χάριτος, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ποιημάτων, ὧν ἐπρομηθεύθη ὀλοκλήρους συλλογὰς.

Ἀκριβῶς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀφίκετο εἰς Νεάπολιν ὁ Βλινὺ ἐπιβάνων τῆς θαλαμηγοῦ του. Εἶχε συναντήσῃ τὴν μίς Σάρραν ἐπὶ τῆς Chiaia ἀγοράζουσας ἐν σχήματι ὄφρων στρεπτούς (porte-ponheur) τῇ ἀνέφερε περὶ τῶν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας περιοδευτικῶν σχεδίων του, ἅτινα ἀσμένως ἀπεδέχθη ἡ ὠραία Ἀγγλὶς συναινέσασα νὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτά.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀνετράπησαν τὰ πάντα ἐν τῷ μεγάρῳ, ἐρρίπαντο φύρδην μίγδην εἰς τὸ βάθος σάκκων σπουδαῖοι συγγραφεῖς καὶ ἐλεγειακοὶ ποιηταί, πάντα ταῦτα ἐκπλήττοντα τὴν Στέβαρτ, ἥτις ὑπερείδετο ἐπὶ τῇ ἐπαναλήψει τῶν περιοδεϊῶν των καὶ τῇ ὑπερεκχειλιζούσῃ τῇ Σάρρας χαρᾷ.

— Ἀλλὰ, κόρη μου, τί εἴχετε ἐσχάτως ; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ἡ καλὴ κυρία.

— Ἐγὼ, οὐδέν, ἤμην μελαγχολικὴ. Σήμερον εἰμαι φιδρά. Αἱ ἀντιθέσεις, Στέβαρτ, πάντοτε αἱ ἀντιθέσεις εἶναι ὁ νόμος τῆς ζωῆς, All right ! Ἐμπρός.

Ἀπάραντες διὰ τῆς ἀτμηλάτου θαλαμηγοῦ ἀφίκοντο εἰς Νίκαιαν, ἐνθα, κατὰ πρότασιν της, ἐδόθη ἐν τῷ πλοίῳ χορός, προσκληθέντων ὑπὸ τοῦ δουκὸς πάντων τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ πολεμικοῦ πλοίου Revanche τυχαίως ἐκεῖ ἐλλιμενισμένου, καὶ τινων οἰκειῶν αὐτῷ παρισινῶν κυρίων παρεπιδημούντων ἐν Νικαίᾳ. Ἡ γέφυρα ἦτο πολυτελέστατα κεκοσμημένη, φῶς ἡλεκτρικὸν ἀπλῶς διαχεόμενον ἐχρωμάτιζεν ἄλλοκότως τὰ ἄπειρα ἄνθη καὶ φυτὰ, ἅτινα μετηνέχθησαν ἐκεῖ πρὸς σχη-

ματισημόν τεχνητοῦ κήπου. Οἱ περιλαμπεῖς ἀξιωματικοὶ τῆς φρεγάτας καὶ οἱ κομποὶ παρισίνοι κύριοι ἐσπεύδον τίς πρῶτος νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Σάρραν, πλὴν μάλιστα, ἡ ὠραία Ἀγγλὶς, ὠρχήθη, διελέχθη, ἀφελέστατα, ἀλλ' οὐδεὶς μᾶλλον τοῦ ἄλλου νῦνόηθη ὑπ' αὐτῆς. Πράγματι ἡ Σάρρα ἐφαίνετο ἀποφασίσασα νὰ μένῃ ἀγαμύς, ὅτε ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τῆς Μασσαλίας ἔσχε τὴν γνωριμίαν τοῦ κόμητος Καναλέλ καὶ τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ Πέτρου Σέβερν.

Δ'

Πρῶταν τινὰ περὶ τὰς ἐννέα ὥρας ἐν τῷ ἐν Παρίσις ἐνδιατήματι αὐτοῦ, ὁ συνταγματάρχης Μερλώ, ἀρτιζύριςτος, ἀνάψας ἐξαίρετον σιγάρων ἤρξατο τῆς ἀναγνώσεως τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ ἐφημερίδος Figaro, ὅτε εἰς τὰς Σημειώσεις ἐνὸς κοσμητοῦ, δέκα στίχοι, ἐν οἷς ἀνεφέρετο λίαν γνωστὸν αὐτῷ ὄνομα, ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν του. Ἡ παρὰγραφὸς διελάμβανε τὰ ἐπόμενα. «Συνοικέσιον : Ὁ στρατηγὸς κόμης δὲ Καναλέλ, ἔσχατος γόνος ἐπιφανεστάτου οἴκου, ἀδεῖται, ὅτι μέλλει, καταλείπων τὸν ἀγαμὸν βίον, νὰ συνάψῃ ὑμένοιον μετὰ τινος ἀξιολατρεύτου καὶ ὀλβιοτάτης Ἀγγλίδος μὲς Ὁδονορ. Ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ἐστάλη ἐπιφορτισμένος ὑψηλὴν ἐντολήν, συνήντησεν ὁ στρατηγὸς εἰς τοὺς ὑψηλοὺς κύκλους τὴν θελκτικὴν ταύτην νεάνίδα, ἥτις ἔσται, τὸν προσεχῆ χειμῶνα, ἡ Βασίλις πασῶν τῶν ὑψηλῶν παρισινῶν μας συναναστροφῶν.»

Ὁ Μερλώ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης. Ὁ Καναλέλ, ὁ γέρον φίλος του, ἐξηκοντούτης, νὰ διαπραξῇ τοιαύτην παραφροσύνην ! Καὶ διὰ τίνα ; Διὰ μίαν ἀλλοδαπήν, Ἀγγλίδαν συναντηθεῖσαν εἰς τινὰ αἰθουσαν ! Ἦτο τοῦτο δυνατόν ; Ὁ συνταγματάρχης ἀνέλαβε τὴν ἐφημερίδα, ἣν ἀφῆκεν ἐν τῷ ἱλγύφ αὐτοῦ, καὶ ἀνέγνωσεν αὐτίς. Δὲν ἐπλανᾶτο. Ἐξετίθεντο πάντα εὐκρινῶς καὶ σαφῶς. Προῦκειτο περὶ τοῦ στρατηγοῦ, διατελοῦντος προσωρινῶς ἐπὶ ἀποστολῇ ἐν Ῥώμῃ· δὲν ὑπῆρχον δύο Καναλέλ, τοῦ κόμητος ὄντος τελευταίου γόνου τῆς οἰκογενείας του. Ὁ κεραυνός, πίπτων ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἡ ἡ δεσποινὶς Μερλώ ἀποδιδράσκουσα ἐκ τοῦ λυκείου τῆς, δὲν ἤθελον τόσῳ σφοδρῶς ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ συνταγματάρχου. Ἐρρίψε τὸ σιγάρων του καὶ ἤρξατο νὰ διασκελίζῃ διὰ μακρῶν βημάτων τὸ σπουδαστήριόν του ἐπὶ δύο ὥρας, δηλ. χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του ἐπὶ οἷσας περιπάτον δύο λευγῶν.

Κατὰ τὴν στενόχωρον καὶ βιαίαν ταύτην κίνησιν, ὁ Μερλώ διελογίζετο. «Οὕτω λοιπόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, νοῦς τόσον διαυγῆς καὶ ὀξυδερκής, ὡς ὁ τοῦ στρατηγοῦ, ἠδύνατο νὰ τυφλωθῇ ! Καὶ πρὸς τοῦτο ἤρκει ἡ πρώτη τυχοῦσα γυνὴ ! Αὐτὴ ἡ Ἀγγλὶς, ἣν εἶχε συναντήσῃ ἐν τινὶ τῶν ὑψηλῶν κύκλων τῆς Ῥώμης αἰθούσῃ, τίς οἶδε ! τυχοδιώκτρις τις ἐξ ἐκείνων, αἵτινες περιτρέχουσι τὸν κόσμον, ὧφειλε νὰ σαγηνεύσῃ τὸν πεπειραμένον κόμητα ! Ἐπέπρωτο ὅπως ὁ Καναλέλ, ὁ ἐξόχως ἀριστο-

κρατικός, ὁ διελθὼν θυελλώδῃ νεανικὸν βίον, ὁ διαδραμὼν ἀπάσας τὰς περιελίξεις τοῦ φιλαρέσκου σταδίου, νὰ συλληφθῇ εἰς τὴν παγίδα τοῦ γάμου ὡς ἀπειρὸς τις νεανίας. ὡς μωρός ! Διότι, ἀναμφερῶς τῷ ἐστήθη παγίς. Ἡ Ἀγγλὶς προφανῶς ἐδελεάσθη ἐκ τοῦ μεγάλου οἰκογενειακοῦ ὀνόματος τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῆς κολοσιαιᾶς περιουσίας του.

Ἀλλ' εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ταύτας ἀντιτίθετο ρητῶς ἡ σημείωσις τοῦ φύλλου λέγοντος ὅτι ἡ μὲς Ὁδονορ ἦτο ἀξιολατρευτός καὶ ὀλβιωτάτη ! Ἀξιολατρευτός ! Τότε ὁ Καναλέλ ἠδύνατο ν' ἀποπλανηθῇ καὶ νὰ συζευχθῇ ἐξ ἔρωτος ; Ὁλβιωτάτη ! Ἡ Ἀγγλὶς λοιπὸν συζευγνύμενη τὸν κόμητα δὲν ἀφώρα εἰς τὰ χρέματα του ; Τότε διατί ; Ὁ κόμης ἠδύνατο εἰσεῖν νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐμπνέειν πάθος !

Ὁ Μερλώ ἔστη πρὸ τοῦ κατόπτρου, ρίψας ἐν βλέμμα ἐν αὐτῷ : Ἡ ἀντανάκλασθεῖσα εἰκὼν του, τῇ ἐφάνη τόσον ὀλίγον πεπονημένη ἵνα ἀρέσκῃ, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδεχθῇ ὅτι ἀνὴρ, πρεσβύτερος αὐτοῦ κατὰ ὀκτὼ μῆνας, ἤθελεν ἀναρπάσῃ διὰ τῆς ἀγκρᾶς τοῦ λευκοῦ μύστακος του τὴν καρδίαν ἀξιολατρεύτου ὀλβιωτάτης νεάνιδος, ἔστω καὶ Ἀγγλίδος, δι' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα ἐκκεντρικῆς. Εἶπε καθ' ἑαυτόν ὅτι ἐσφαλμένως ἀνεγράφετο ἐν τῇ ἐφημερίδι ἡ εἰδησις αὕτη, ὅτι ὁ γράψας ἦτο κακῶς πεπληροφορημένος, ὅτι ἦτο δυνατὸν ἡ μὲς Ὁδονορ νὰ εἶναι θελκτικὴ, ἀλλ' ὄχι καὶ πλουσιωτάτη. Καὶ ἐσκέφθη, ἀπεφάσισε καὶ διεκήρυξεν ὅτι ὁ φίλος του ἦτο οἰκτρότατον θῦμα τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐπαυσεν ἀποτόμως τὸν περίπατόν του, καὶ ἐξεργάσθη γελῶν. Ὁ Καναλέλ, ὁ δὸν Ζουὰν οὗτος, ὁ ταπεινὸν ἄλλοτε διὰ τῶν κατακτήσεών του, ὁ πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἐπιζητούμενος καὶ ἐνοούμενος κόμης, ὁ ὑπὸ τῶν ὠραίων γυναικῶν καταδιωκόμενος ἱκπότης, νὰ πέσῃ τόσον οἰκτρῶς, νὰ συζευχθῇ νεάνιδα !

Αἴφνης, ὁ συνταγματάρχης ἤλλαξεν ὄψιν· ἐπληξεν τὸ μέτωπον ἰσχυρῶς διὰ τῆς χειρὸς. καὶ ἅπαν τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν του ἀνέρρευσεν εἰς τὰς παρειάς· ἦτο ἑτοιμὸς νὰ ἐκραγῇ καὶ μετὰ τινὰ σκέψιν, ἀνέκραξεν ἐκθύμως :

— Διάβολε ! ναί, αὐτὸ εἶναι ! Τί ζῶν εἶμαι ; Καὶ κάμνουσιν ἄλλο αἰ ἐφημερίδες ! Εἶναι ψευδὴς εἰδησις, εἶναι ψεῦμα ! . . .

Καὶ με φωνὴν βραγχώδη, ἐν τῇ χαρᾷ του, ὁ συνταγματάρχης ἤρξατο τερετίζων ἐπὶ τοῦ τόνου νεωτάτου τινὸς ἄσματος :

— Εἶναι ψεῦμα . . . Τρά λά λά ! . . . Εἶναι ψεῦμα . . . τρά λά λά ! . . . Ἐπειδὴ, ὅμως ἦτο ἴδιον τῷ χαρακτῆρι αὐτοῦ νὰ μὴ χαίρῃ καὶ μάλιστα ὅταν εἶχεν ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο, συνωφρυνῶν πάραυτα, καὶ τὸν λιχνὸν τῆς χειρὸς ἀπειλητικῶς κινήσας,

— Ἐνόςφ δὲν κόπτουν τὸ αὐτὶ κανενὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἐφημεριδογράφους ὁ ἰδιωτικὸς βίος τῶν τιμίων ἀνθρώπων θὰ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν φλυάρων. Ἐπεθύμουν κάποιος ἀπ' αὐτὰ τὰ ξόανα νὰ ἔ-

γραφε ἓνα στίχον δι' ἐμέ . . . Μὰ τὸν διὰβολον ! θὰ ἔβλεπε ποσ' ἀπίδια βάλλ' ὁ σάκκος τοῦ συνταγματάρχου τῆς πρώην αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς ! . . .

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Μερλώ ἐνεδύθη τὸν μανδύαν του, ἡσφάλισε καλῶς τὸν πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δούς ὕψος ἀρήτιον, ἐξετόξευσεν ἐπὶ τῆς ἐν τῷ κατόπτρῳ εἰκόνος του βλέμμα φρικαλέον καὶ δραξάμενος τῆς ράβδου του, κατήλθε τὴν κλίμακα, τερετίζων τὸ αὐτὸ ἄσμα καὶ ἔλαβε τὴν εἰς τὸ καφεῖον τοῦ Helder ἀγούσαν πρὸς ἀριστον.

Πρὸ τούτου ὅμως διηυθύνθη εἰς τὸ ἐγγύτερον γραφεῖον τοῦ τηλεγράφου. Εἰσηλθεν ἐν αὐτῷ φαιδρότατος, καὶ ἔλαβεν ἐπὶ τῆς τραπέζης κείμενον φύλλον ἔντυπον, ἵνα γράψῃ τηλεγράφημα. Παρατηρήσας γέροντα κύριον, ὅστις ὑπὸ μάλης ἔχων δεσμίδα χαρτίων ἔγραφεν ὀρθίος πρὸ ὑψηλοῦ ἀναλογίου, περιέμεινε δευτερόλεπτά τινα, μεθ' ὧ, ἐξαντλήσας τὴν ὑπομονήν, ἤρξατο γογγύζων κατὰ τῆς ἀδιακρισίας τινῶν, οἵτινες ἐμίσθουν ἐπ' ἀόριστον τὰς γραφίδας διὰ τὸ κοινὸν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως προωρισμένας. Ὁ γέρον κύριος διὰ φωνῆς ἡρέμου, παρετήρησεν αὐτῷ ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γραφὶς δὲν ἀνήκεν εἰς τὸ γραφεῖον, ἀλλ' ἦτο ἰδική του. Καὶ προσήνεγκεν αὐτὴν προσηνῶς τῷ συνταγματάρχῃ, ἣν ἔλαβεν οὗτος ἀλαζονικῶς πως, ὥσει παρῆχεν ἐκδούλευσιν τινα τῷ εὐγενεῖ ἀγνώστῳ, καὶ δι' ἀγωνιώδους καὶ ξηρᾶς ὡς ὁ χαρακτῆρ του γραφῆς, ἔγραψε ταύτας τὰς λέξεις :

«Καναλέλ. Μέγαρον Δόρια. Ῥώμην. Ἰταλίαν. Ἐμαθον προσεχῆ γάμον σου παρὰ Figaro. Ἐγέλασα πολὺ. Δὲν σ' ἐνόμισα τόσον βλάκα. Ἀσπασμούς. Μερλώ.»

Χρησιμοποιοῦσας οὕτω τὰς εἰκοσι λέξεις του, ἀπέδωκε τὸν κάλαμον εἰς τὸν γέροντα κύριον ἀναμένοντα αὐτὸν ὅπως ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ τῷ ἐκφράσῃ οὔτε μίαν λέξιν εὐχαριστήσεως, ἐπλήρωσε καὶ ὑπογελῶν ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει, ἣν θὰ ἐνεποιεῖ τῷ κόμητι ἡ λήψις τοῦ τηλεγραφήματός του, μετέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου κορεσθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἀμέριμνος, ἀπῆλθε.

Ἡμέραν τινὰ παρασκευὴν, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ὁ συνταγματάρχης μετέβη εἰς τὸ λυκεῖον πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς θυγατρὸς του· ἐζήτησε παρὰ τῆς ἐποπτρίας νὰ καλέσῃ τὰς δεσποινίδας Μερλώ καὶ Δεσυνὴ εἰς τὸ ἐντευκτήριον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρετήρησεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους, ἀκούσασα τὴν αἰτησίαν του, ἐθλίβη πως. Τὸ αἷμα τοῦ συνταγματάρχου ἐπάγη πρὸς στιγμὴν, ἐνόμισεν ἀμέσως ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ συνέβῃ ἀπευκτέον τι εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ, διὰ φωνῆς πνιγρᾶς, ἀνέκραξε.

— Τί συνέβη λοιπόν ;

— Ὁ κ. συνταγματάρχης δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἴδῃ σήμερον ἢ μόνον τὴν δεσποινίδα Μερλώ, ἀπεκρίνατο ἡ ἀδελφὴ, ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ, ἀπὸ τῆς πρωίας ταύτης ἀφῆκε τὸ μοναστήριον . . .

— Ἀφῆκε τὸ μοναστήριον ; ἀνέκρα-

Ξενό συνταγματάρχης με ἥθος φρικαλέον. Πῶς! Ἀφῆκε τὸ μοναστήριον;

Καὶ τῆς φαντασίας τοῦ ἀκαριαίως ἐνεργούσης, ἐνόμισεν ὅτι συνέβη ἤδη ἀρπαγὴ, ἀποπλάνησις, ὑπὸ τινος φιλαρέσκου νεανίου ἀναρριχηθέντος ἀπὸ τῶν τοίχων τοῦ κήπου καὶ ἀρπάσσοντας τὴν δεσποινίδα Δεσυνή, παρὰ τὰς σπαρταζικαρδίου κραυγὰς τῆς. Διατί νὰ μὴ ἦτο ἐκεῖ, αὐτός, ὁ Μερλώ!... Ὁ δὲ ἐβλεπον πῶς ἤθελε προασπίσει τὴν ἀθωότητα καὶ τρέψη εἰς φυγὴν τοὺς θρασεῖς ἀρπαγὰς.

Ὁ συνταγματάρχης ἀφῆκε τόσῳ σφοδρὸν ὀρυγμόν, ὥστε ἐξεπλάγη καὶ αὐτός, ἔσχε δὲ ἀόριστόν τινα ὑπόνοιαν ὅτι, ἐν τῷ ἡρέμῳ ἐκείνῳ μοναστηριακῷ ἐντευκτηρίῳ ὠμίλησεν ἰσως ὑψηλοφωνότερον τοῦ δέοντος. Ἀλλ' οἷα ὑπῆρξεν ἡ ἀπορία αὐτοῦ ἀκούσαντος τῆς ἀδελφῆς. νὰ τῷ λέγῃ ἐν ἀπαθείᾳ καὶ ἀδιαφορίᾳ περὶ τῶν ἀθλιότητων τοῦ βίου.

— Ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ ἐτελεύτησε τὴν πρωίαν ταύτην, καὶ ἐπέμψαμεν τὴν προσφιλὴ θυγατέρα του, ὅπως δεηθῇ παρ' αὐτῷ.

Τὸ ὡς λάβῃ ἡφαιστείου ζέον αἷμα τοῦ Μερλώ πάραυτα κατηνύσθη. Ὁ μαρκήσιος ἀπέθανε... Τοῦτο ἦτο γεγονός!... Διελογίστατο ὁ μαρκήσιος ἀπέθανεν, ἡ δὲ δεσποινὶς Δεσυνὴ ἐμελλεν ἀναμφιβόλως νὰ καταλίπῃ τὸ λυκεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ θὰ ἔμενε μόνη ἐγκαταλελειμμένη ὑπὸ τῆς συντροφῆς τῆς. Ἐν περιπτώσει τοιαύτῃ, ἡδύνατο ὁ Μερλώ ν' ἀφῆσθαι ἐπὶ πλέον τὴν κόρην μακρὰν αὐτοῦ; Δὲν τὸ ἐνέκρινε, πλὴν ἔβλεπε μετὰ θλίψεως, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἔμελλε νὰ συνοικήσῃ ἐν τῇ αὐτῇ μετ' αὐτοῦ οἰκίᾳ, ἐν ἣ ἔζη ὡς ἄγαμος νέος. Ἐφαντάσθη, πρὸς στιγμὴν πάσας τὰς ἔξεις αὐτοῦ μεταβληθείσας, τὸν πεφιλημένον βίον του συνταραχθέντα, καὶ τὴν εὐφρόσυτον ἐλευθερίαν του καταρρεύσαν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνησυχίας, τὰς μερίμνας, τοὺς φόβους οὓς ἀναμφιλέκτως ἤθελε προξενεῖ αὐτῷ ἡ δυσχερὴς ἐπαγρύπνησις ἐπὶ νεανίδος, γυναικὸς ἤδη.

Ἡ Μαγδαληνὴ προσελθοῦσα διέκοψε τοὺς ὀδυνηροὺς τούτους διαλογισμοὺς του.

Ἡ θελκτικὴ κόρη ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ πατρὸς τῆς, χέουσα χεῖμαρρον δακρύων. Ἡ καρδιά τῆς συσχεθεῖσα ἀπὸ πρωίας ἐξεχείλισεν ἐλευθέρως. Ὁ συνταγματάρχης, καταθρουνθεὶς ὑπὸ τῆς θέας τῆς θλίψεως ταύτης, ἐκάθισε τὴν θυγατέρα του παρ' αὐτῷ, καί, κάτω νεύων, ἐτονόθυζε μηχανικῶς: «Ἐμπρός, Μαγδαληνὴ, θάρρος!» οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκων νὰ τῇ εἴπῃ.

Τῆς Μαγδαληνῆς κατευνασθείσης πῶς, ὁ συνταγματάρχης ἐπλημμυρήθη ὑπὸ λόγων. Βεβαίως, ὁ κ. Δεσυνὴ δὲν ἦτο φιλόστοργος πατὴρ, οὐδέποτε ἤρχετο νὰ ἰδῇ τὴν θυγατέρα του, οὐδ' ἀνησυχεῖ περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἦτο πατὴρ ὁπωσδήποτε, τούτου ἀπὸντος ἡ Λευκὴ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐπ' οὐδεμιᾶς καρδίας ἠλπίζεν, ἢ ἐπὶ τῆς Μαγδαληνῆς, τῆς φίλης τῆς, τῆς ἀληθοῦς ἀδελφῆς τῆς. Καὶ ἡ δεσποινὶς Μερλώ, διδοῦσα πλεῖω ἔξοδον εἰς τὰ δάκρυά

τῆς, ἀφηγεῖτο τῷ πατρὶ πάσας τὰς τρυφεράς ἀδρότητας τῆς Λευκῆς, καὶ πόσον τῇ καθήδυνε τὴν πικρίαν τῆς μοναστηριακῆς ὑπάρξεώς τῆς. Τι θ' ἀπέβαινε ἀνευ τῆς φίλης τῆς; Καί, νῦν, αἱ τοῦ βίου περιπέτειαι ἐμελλον ἰσως νὰ χωρίσωσιν αὐτάς, τὰς ἀχωρίστους.

Οἱ ζῶηροὶ οὗτοι λόγοι τῆς Μαγδαληνῆς ἐμαλάκυναν τὸν ἐσκληρυνμένον φλοιὸν τῆς γηραιᾶς καρδίας τοῦ Μερλώ, λίαν συγκινηθέντος, ἀπεμάξατο διὰ τοῦ χειριζομένου δακτύλου του μικρὸν δάκρυ, ὅπερ ἀνῆλθεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἐχειρώθη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του.

— Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ, εἶπε, δὲν εἶναι μόνη εἰς τὸν κόσμον, ἔχει τὸν θετὸν της, τὸν κόμητα Καναλέλ, τὸν ἐξαίρετον φίλον μου. Εἶναι λαμπρὰ καρδιά ὁ στρατηγός. Ὁ δὲ προσταεὺς τὴν Λευκὴν, καὶ ἔχει δικαίωμα, διότι εἶναι ὁ φυσικὸς κηδεμὼν τῆς. Σὺ δὲν θὰ χωρισθῇς ἀπὸ τὴν φίλην σου, θὰ τὴν βλέπῃς εἰς τοῦ στρατηγοῦ, ὁπότεν θέλῃς.

Οἱ λόγοι οὗτοι κατεπαῦνάν πῶς τὴν Μαγδαληνὴν, ἣν ἰδέα τις ἔθλιβεν. Ἡ φίλη τῆς ἦτο μακρὰν αὐτῆς, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ εἶχε μεγίστην ἀνάγκην τῶν παρὰμυθίων καὶ τῶν ἐνθαρρύνσεων τῆς. Ἡ δὲ, ἡρεσμένη ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τὰ τρυφερὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τοῦ τραχεοῦ καὶ ἐρυθροῦ ὠτὸς τοῦ συνταγματάρχου, ἡ Μαγδαληνὴ ἰκέτευεν αὐτόν! Ἄν ἤθελεν, ἐπὶ μίαν μόνην ὥραν, νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Δεσυνῆ, οἷαν χαρὰν θὰ ἡσθάνετο ἡ Λευκὴ βλέπουσα τὴν φίλην της! Τόρα μάλιστα ὁπότε αὕτη ἦτο ἀνευ στηρίγματος, ἀνευ συμβουλῆς, ἐγκαταλελειμμένη καὶ ἐαυτὴν, μέλλουσα ἰσως νὰ παλαίσῃ πρὸς σπουδαῖα συμφέροντα κατὰ ξένων, ἡ παρουσία ἀνδρός, μάλιστα ἀνδρὸς ἐκ τῆς θέσεώς του ἐπιβάλλοντος, τοῦ συνταγματάρχου, θὰ ἔχυνεν ἀναμφιβόλως βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὴν ἀρτίπληκτον καρδίαν τῆς φίλης τῆς... διότι οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἶναι ἀσπλαγχοὶ ὅταν ἔχουσι δοσοληψίας μετὰ μιᾶς γυναικὸς!...

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Μερλώ ὠρθώθη, ὡς γηραιὸς ἵππος τοῦ στρατοῦ ἀκούων ἡχοῦσαν τὴν σάλπιγγα, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν. Ναι! νὰ προασπίσει τὴν ἀνυπεράσπιστον ἀνελπίαν τοῦ φίλου του ἦτο καθήκον του.

— Ἐχεις δικαίον, ἀνέκραξε, πρέπει νὰ μεταβῶμεν παρὰ τῇ Λευκῇ, σὺ μὲν πρὸς παραμυθίαν, ἐγὼ δὲ πρὸς ἀμυναν αὐτῆς. Νὰ ζητήσωμεν λοιπὸν ἀμέσως ἄδειαν ἐξόδου ἀπὸ τὴν διευθύντριαν καὶ νὰ ἀναχωρήσωμεν.

Μετά τινα λεπτά, ὄχημα ὠδήγει τὴν Μαγδαληνὴν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς εἰς τὴν ὁδὸν Bellechasse.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μετὰ τοῦ σημερινοῦ ἡμῶν φύλλου ἅπαντες οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀναγνώσται τῶν «Ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων» λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ Ἀ' φυλλάδιον τοῦ λαϊκοῦ ἀναγνώσματος τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσιν, ἀντὶ εὐτελεστάτης σχετικῶς δαπάνης, τὸ ἀριστούργημα τοῦτο, παρακαλοῦνται νὰ συμμορφωθῶσι με τοὺς ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ τοῦ φυλλαδίου ὁρους ἡμῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

τῶν «Ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων».

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ἀλκιβ. Σπηλιάδην, Δ. Γαβριλάκην, Ἐμ. Βεκιερίην καὶ Μιχ. Κ. Στυλιανοῦ. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Ναυτέρην καὶ Γ. Δελαγραμμάτικαν. Συνεμορφώθημεν τοῖς δελταρίοις ὑμῶν. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Δριβελόπουλον. Ἐγράψαμεν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἑπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁμοιοτρόπον βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τεράιλ; δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαζία Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11. — Ἐξημολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος, δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδεντρίας, δρ. 1.40. — Ἡ Μοσχολογία τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. 2.20 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόν (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. 1.30 — Τὰ ἔχνη ἐνὸς Κακουργήματος, δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα, δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου μετ' εἰκόνων, δρ. 1.70. — Ὁ Ἰωάννης ἀνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων, δρ. 3.30. — Παρισίων Ἀπόκρυφα, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10), δρ. 6. — Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλὸν, Γρηγορίου, Δ. Ξενοπούλου, λπ. 50. — Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου, λπ. 60. — Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμά (τόμ. 7) δρ. 4.20 — Βίκοσι πενταετίας Ἑλλήν πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Ἡ Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθῆκην, δρ. 1.50. — Εὐθρόα κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβάλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Εὐθρόα προσωπικοφύροι, ὑπὸ Ponson de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστυνάννου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Εὐθρόα δερμοί, ὑπὸ P. Duplessise, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1.50. — Ἡ καλὴ ὁδὸ τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτης Στόδης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 2.50. — Ἱατρὸς Ραμῶ, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παπαδιαμαντῆ, δρ. 3. — Ἰζολίνα ἡ Μεξικανὴ, μυθιστορημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2.